

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

கூட்டுக் குஞ்சுகள்

16

மாரிசாமி தனது நேர்மையை நிரூபித்து விடுகிறான்.

அன்று இளஞ்சேரன் தொழிலகத்திலிருந்து, புது நகரத்துத் தெருக்களில் சென்று குச்சி அடுக்கி முடித்த கட்டைகளையும் பெட்டிகளையும் பெற்றுக் கொண்டு புதிய உற்பத்திக்கான பொருட்களைக் கொடுக்கும் கணக்கப்பிள்ளைகள் வேலைக்கு வரவில்லை. உள்ளே கைபார்க்கும் கணக்கப்பிள்ளைகள் இந்த அலுவலை மேற்கொண்டு தெருக்களுக்குப் பொருட்களைக் கொண்டு வந்த போது, பெண்கள் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு சண்டைக்கு வந்தார்கள்.

“மாரிசாமியையா பொண்ணுமேல கைவச்சான்னு அபாண்டம் பேசினிய? பாவிங்களா? நாக்கு அழுவிப் போயிடும்! அவெ உள்ளாற இருக்கறதால, எங்க புள்ளயள உள்ள தயிரியமா அனுப்புவோம்... சொல்லு உங்க மாணேசரிட்ட, முதலாளியிட்ட!... இந்த ஊரில எங்களுக்கு உங்க குச்சி இல்லேன்னா புழப்பில்லாம போயிடல!” என்று வாடிக்கையான தெருக்களில் மொத்தமாகத் திருப்பி விட்டார்கள்.

நூற்றுக்கணக்கான கட்டைகளும், குரோசு பெட்டிகளும் இந்த வீட்டுப் பெண்கள் உழைப்பில் தொழிலகத்துக்கு வந்து சேரவில்லை.

இரண்டாம் நாளில் நடந்து தொழிலகத்துக்கு வரும் பெண்களும் சிறுவர் சிறுமியரும் வரவில்லை. மூன்றாம் நாளில் தொழிலகத்தை மூடச் செய்து விட்டார்கள்.

முதன் முறையாக இளஞ்சேரன் தொழிலகத்தில் பூட்டுத் தொங்கியது. பலத்த காவல் போடப்பட்டது.

விஜியை அன்று மாலையே ஊர் திரும்பும்போது அவள் கணவன் வண்டியை எடுத்து வந்து கூட்டிப் போய்விட்டான்.

அவளால் அப்போது மறுக்க முடியவில்லை. வெளியிலிருந்து தொழிற்சாலை விவகாரம் எதுவும் அவளுக்கு எட்டவில்லை. அவள் கணவன் கலகலவென்றிருந்தான். காலையில் புறப்பட்டுச் சென்றவன் சாப்பாட்டுக்குக் கூட வராமல் இரவு பத்து மணிக்கு வந்தான். இரண்டாம் நாள் பிற்பகல் அவளை ஃபோனில் யாரோ அழைப்பதாகச் செல்வி வந்து சொன்னாள். அவளைத் தனியாக யாரும் அழைத்ததில்லை. அழைத்தவர் அவள் தந்தைதான்.

“என்னப்பா சமாசாரம்? ஐயாம்மா சுகந்தானே?...”

“சுகந்தான். வீட்டில்... மாப்பிள்ளை இருக்கிறாரா?”

“இல்லையே அப்பா?... ஃபாக்டரியில் இருப்பார்?”

“அங்கு... இல்லை... ஃபாக்டரி சமாசாரம் பேசத்தான் கேட்டேன். நேற்றிலிருந்து கிடைக்கவில்லை...”

“மாரிசாமி சமாசாரமாப்பா?”

“ஆமாம், ரெண்டு நாளா வெளிலேந்து யாரும் வேலைக்குப் போகலியே?” அவள் நெஞ்சம் ஒரு கணம் துடிக்க மறந்தாற் போல் உணருகிறாள்.

“என்னது...”

“ஆமாம்மா... பெண்கள் ஒருத்தரும் கட்டை, குச்சி வாங்கல. திருப்பிட்டா. இன்னிக்குக் கால்வாசி பேருதா உள்ள இருக்கான்னு நினைக்கிறேன். அண்ணன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தத் தம்பியும் வேணும்னு சொல்றாரு. தம்பியக் கண்டுபிடிக்க முடியல...”

“நான் அங்கு வரட்டுமாப்பா...”

“நீ வர வேண்டாம்மா! நீ இதிலெல்லாம் ரொம்பத் தலையிட்டு உன் வாழ்க்கையைக் கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம். அதனால் பெரிய பயன் விளையப் போகிறதில்லை. அவர் வந்தாருன்னா நான் சுமுகமாகப் பேசித் தீர்வு காணத்தான் இருக்கிறேன்னு சொல்லுமா...”

விஜி தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு எதிரே பார்க்கிறாள். வெயில் இரக்கமின்றிக் காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் சுற்றுச் சுவரில் பூத்திருக்கும் போகன் வில்லா வண்ணக் குவியல்கள் கூடக் குளிர்ச்சியைத் தரவில்லை.

செல்விக்கு அவளையொத்த தோழி அருணா வந்திருக்கிறாள். இருவரும் விவித்பாரதியை உரக்க வைத்துக் கொண்டு பேசிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

நீ வரவேண்டாம்னு அப்பா எப்படிச் சொல்வார்?

மாரிசாமி, இரவு பத்து மணிக்குமேல் படிப்பகம் சங்கம் என்று போவான். அவனுக்கு, இவர்களுடைய வலிமையை அசைக்கச் சக்தி இருக்கிறதென்பதை உணர அவளுக்கே வியப்பாக இருக்கிறது. எதுவுமே செய்ய முடியாது என்று அவநம்பிக்கை கொள்ளலாகாது.

“விஜிம்மா! நீங்கள் உச்சியிலேயே இருந்து விடக்கூடாது. கீழே இறங்கி வந்து, இந்தப் பெண்களுக்குத் தன்மான உணர்ச்சியைத் தட்டி எழுப்பணும். நான் உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ற அளவுக்குப் படிக்காதவன் தான். ஆனால், அநுபவப்பட்டறையில் நிறைய அடிபட்டிருக்கிறேன்... ஏதுடா இவன் சொல்றானேன்னு நினைக்காதிய, உங்களைப் போல உள்ளவங்க, அறிவைத் துருப்பிடிக்க வச்சிட்டு முடங்கிடக்கூடாது. பெண்பிள்ளைகளுக்கிடையே ஒரு விழிப்புணர்ச்சிய நீங்க கொண்டு வரணும்!” என்று அவன் சொன்ன சொற்கள் அவளுடைய உள்ளத்தைக் குடைகின்றன.

பொழுதுபோக்காகப் புத்தகங்கள் துணை என்று, அவள் ஊரில் கிடைக்கும் பணத்துக்கெல்லாம் புத்தகங்களே வாங்குவாள். இங்கு அவளுடைய கணவனின் ரசனைக்குரிய நூல்கள் ஹெரால்ட் ராபின்ஸ், சேஸ் போன்றவை தான் என்று புரிந்திருக்கிறது. இவற்றில் சிலவற்றை அவள் முன்பே படித்திருக்கிறாள். இப்போது இது வெட்டி வேலை என்ற உணர்வோடு செல்வி சேர்க்கும் ஒரு ரூபாய் நவீனங்களும், மாமியாருக்காக வரவழைக்கப்பெறும் அர்த்தமுள்ள சமயநூல்களும் கூட அவள் படித்துவிடும் பட்டியலில் இடம் பெற்றுவிட்டன. மாலையில் மைத்துனர் வீட்டுக்குச் செல்லலாம் என்று ஆவல் உந்துகிறது. ஆனால் எங்கு போக வேண்டுமானாலும் மாமியாரிடம் கேட்கவேண்டும். கேட்காமல் எதுவும் செய்வது அவர்களுடைய கண்டனத்துக்குரியது என்ற உணர்வு அவளைப் பிணிக்கிறது. குடும்பம் என்பது ஒரு வகையில் சுதந்திரமான நடவடிக்கையை, தனக்கு நேரென்று புரிந்தாலும் கூட, பிணிக்கக் கூடியதோர் அமைப்பென்று அவளுடைய இத்தனை நாளை மண வாழ்க்கையில் புரிந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

இந்தக் கட்டுக்களை அறுத்துக் கொண்டு, தன்னிலும் எளிய, வசதியற்ற, மூட நம்பிக்கைகளுடைய பெண்களின் உள்ளங்களில் விழிப்புணர்வை ஊட்டச் சொல்லவேண்டும் என்ற பேரார்வம் அவளுள் கொழுந்து விடத் தொடங்குகிறது.

மாலையில் அவள் கீழிறங்கி வருகிறாள்.

மாமியார் காத்திருந்தாற் போல், “ஏன்டி? யார் கூடப் போன் பேசினே?” என்று கேட்கிறாள். மாமியார் மேலேறி வரமாட்டாள். ஆனால் தன்னுடைய ஒவ்வொரு அசைவையும் கண்காணிக்கிறாளா என்ன?

“அப்பாதான் பேசினார்.”

“என்ன விசேசம்? மகள வந்து பார்த்துப் பேசாம போன்ல பேச?” அவள் குரலில் இளக்காரம் தொனிக்கிறது.

“உங்க மகனப் பார்த்துப் பேசணும்னாரு, வீட்டில இருக்கிறாரான்னு கேட்டாரு...”

“மத்தியானத்துல வீட்டில உக்காந்திருக்க அவனுக்கென்ன சோலி எதுவும் இல்லையா? காலம எந்திரிச்சி ஓடினா சோறு திங்கக் கூட நேரமில்லாம ஒழக்கிறாங்க. வெளில பாக்கிறவங்க மொதலாளிய சுகமா சொகுசா காரில போறா, கம்பஞ்சோறு திங்காம, கறியும் சோறும் உண்ணுறான்னு பொறாமைப்படுறா. அவுங்கவுங்க லோலுப்படுறது எங்க புரியிது?”

விஜிக்கு அவள் ஏதோ பூடகமாக மறைத்துப் பேசுவதாகத் தோன்றுகிறது.

“பாக்டரில தொழில்காரங்க வேலைக்கு வரலன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“எனக்கு அதெல்லாம் என்ன தெரியும்? ஆம்பிளங்க அதெல்லாம் பொம்பிளங்க கிட்ட இது வரயிலும் சொன்னது கெடயாது. இப்பத்தா எல்லாம் புதிசாயிருக்கு. அப்பல்லாம் அவுசரம்பா, கழுத்தில கையில கெடக்கிறத உருவிக் கொடுக்கணும். பின்னாடி சரஞ்சரமாக பண்ணியும் போடுவா. இப்ப புருசன் பொஞ்சாதி அப்பிடியா இருக்கிய?”

அவளுக்குக் காப்பியும் மொறுமொறுவென்ற தீனியும் கொண்டு வைக்கிறான் கோலப்பன். காபியை மட்டும் எடுத்துப் பருகுகிறாள். இரவு அவன் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் நேரம் அணு அணுவாக நகருகிறது.

பத்து மணிக்கு மோட்டார் சைக்கிளின் ஒளி பாதையில் தெரிகிறது. அவன் வரும் வரையிலும் அவள் உணவு கொள்ள வந்த புதிதில் காத்திருந்தது உண்டு. ஆனால் அவன் பாதி நாட்களும் குடித்துவிட்டுச் சாப்பிட வரும்

போது அவளுக்கு எதிரே நிற்கப் பிடிக்காது. எனவே அவனுக்காகக் காத்திருப்பதில்லை.

இன்று அவளுக்கு உணவு கொள்ளவும் பிடிக்கவில்லை. செல்வியின் அறை நடு ஹாலுக்கு எதிரே இருக்கிறது. அவள் டிரான்ஸிஸ்டரை வைத்து விவிதபாரதி கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். கீழே சொற்பமாகப் பழமும் பாலும் அருந்திவிட்டு மாமியார் படுக்கைக்குப் போயிருப்பாள்.

அவன் தடதடவென்று மாடிக்கு வந்து காலுறையைக் கழற்றிவிட்டு விஜி எடுத்துத் தரும் லுங்கியை அணிந்து கொள்கிறான். சட்டையைக் கழற்றி வீசுகிறான்.

“என்ன இப்படி வேக்காடா இருக்கு? ஏ.ஸி. போடலியா?”

“அது... வொர்க் பண்ணல, மத்தியானமே...”

“மத்தியானமே வொர்க் பண்ணலன்னா இத்தினி நேரம் என்ன பண்ணினே? போன் பண்ணி சொல்லக்கூடாது?”

“ஆருக்குப் பண்ணனும் என்னன்னு தெரியாது.”

“தெரியாது! ஏந்தெரியாது? இஷ்டமில்லேன்னு சொல்லு!”

“அப்படியெல்லாமில்ல. எனக்கு ஸ்ட்ரைக் ஆகல, பவர் கட்டோன்னு முதல்ல நினைச்சேன். பிறகு கதவைத் திறந்திட்டு ஃபானைப் போட்டேன். ஓடிச்சி, சரின்னு இருந்திட்டேன். ஏன் எல்லாத்துக்கும் இப்படிச் சாடுறீங்க?”

“யூ ஆர் வெரி இன்டிப்ரன்ட்.”

“என்னால அப்படித்தான் இருக்க முடியிது. கண்ணைத் துறந்துகிட்டே இந்தச் சிறைக்குள் வந்து விழுந்தேன்...”

“என்னடி பேச்செல்லாம் ரொம்பப் பெரிசா வருது? மரியாதை கொடுத்து மரியாதை வாங்கு! உங்கப்பனும் நீயுமா பிளான் போட்டுட்டுல்ல ஆடுறீங்க?...”

அவளுக்கு ஆத்திரம் கிளர்ந்து வருகிறது.

“இத பாருங்க, அநாவசியமா பேசாதீங்க! இப்ப நீங்க தான் மரியாதை கொடுக்கல...”

“மரியாதை! நாலு பேரு கூடியிருக்கிறப்ப அப்பனும் மகளுமா அவமானமா பண்ணுறிய? இந்த வீட்டில் கௌரவமாகக் கல்யாணம் பண்ணியிருக்கிற நினைப்போடு நீ நடந்துகிட்டிருக்கியா. கண்ட கண்ட கூலிப் பயல்களுடன் சிரிச்சிப் பேசிட்டு நிக்கிற. மானம் போகுது. அந்தப் பயல் மாரிசாமி என் கண்ணு முன்னவே பொம்பிள்கள வம்பு செஞ்சா, இப்ப நீங்க அத்தச் சாக்கா வச்சிட்டு குச்சி கொளுத்தி விளையாடுறீங்க... உழைக்க தைரியம் இல்லாதவங்க. தொழில் சங்கமனு ஏமாத்துப் பிழைப்புப் பண்ணிட்டிருக்கிறான்...”

அவளுக்குப் பற்றி எரிவது போலிருக்கிறது.

“பொய்... பொய்...! மாரிசாமி மேல் நீங்கள் அபாண்டம் சொல்றீங்க. அவனை வேலையை விட்டெடுத்த காரணம், தொழிலாளிகளைத் தன்மானமுள்ளவர்களாக்கப் பாடுபட்டதுதான். ஏமாத்துப் பிழைப்புப் பிழைக்கிறவர் எங்கப்பா இல்ல. எங்கப்பா இன்னிக்கு ஏ.ஸி. பங்களாவில வாழல; காரில போகல; கத்த கத்தயா வரி ஏய்ப்புப் பணம் வச்சுருக்கல. அரசு அதிகாரிகளை வளைச்சுப் பார்ட்டிக் கொடுக்கல. இந்த உறுத்தல்களை மறைச்சிக்கக் குடிச்சிட்டு வரல...”

இந்தத் தாக்குதல்கள் அவனைப் பாய்ந்து வந்து அடிக்கச் செய்யும் என்பதை அவள் எதிர்பார்த்திருப்பதால் அவனை எதிர்க்கத் தயாராகவே இரு கைகளையும் உயர்த்திக் கொள்கிறாள்.

“என்னைத் தொட்டடிக்க உங்களுக்கு உரிமை ஏதும் கிடையாது! நானும் பொறுத்திட்டிருந்தேன். அன்னிக்கு அவ்வளவு உறவு முறைக்காரர்களிருக்கையில் என்னை அடிச்சீங்க! நான் உங்கள் அடிமைப் பொருளல்ல!”

“உரிமை...? உரிமைப் பேச்சா பேசுற நீ? பொட்டச்சிங்கள் எப்பிடி வைக்கணும்னு எனக்குத் தெரியும்!”

அவள் திரை விலகி ஏதோ பேய் சிரித்தாற் போன்று அதிர்ச்சியுறுகிறாள்.

“இத பாருங்க! இன்னொரு தடவை இந்த மாதிரிப் பேசினால், நானும் உங்க அடிமையில்லை என்பதை நிரூபிப்பேன்! இதுக்கெல்லாம் பயந்து அழுதிட்டுக் கிடப்பேன்னு நினைச்சிடாதீங்க!...”

அவன் மீண்டும் அடிக்கப் பாய்கிறான். அவன் அவன் கையை இறுகப் பற்றி விடுகிறான். வாட்டசாட்டமான அவள் தன் உடல் வலிமையை முதலில் நிரூபித்து விடுகிறாள். முதன் முதலாகக் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் பிணிக்கப் பெற்றிருந்த சில இழைகள் துண்டிக்கப்பட்டு விட்டன.

அவன் பலப்பரீட்சை செய்பவனைப் போல் குத்துப்பட்ட ரோசத்துடன் திமிறித் தன் கைகளை விடுவித்துக் கொள்ளப் போராடுகிறாள். இறுதியில் அவன் உதறிய வேகத்தில் படுக்கைப்புறம் அலங்கார விளக்குடன் திகழ்ந்த சிறு மேசை மீது தள்ளப்பட்டாற் போல் வீழ்கிறாள். அவள் எழுதிருக்கு முன் அவன் அவள் முகத்திலும் தோளிலும் மாறி மாறி வெறியுடன் அடிக்கிறான். இந்த மின்னல் தாக்குதலினின்று சமாளிக்க அவள் சற்றே பின்வாங்கிச் சுவரோடு அழுந்திக் கொள்கிறாள். விஜியின் மென்மையான உணர்வுகள் தாறுமாறாகக் குலைந்து போய் விட்டன. திருமண பந்தம் என்ற நம்பிக்கைப் பிணைப்புக்களும் அந்த உணர்வுகளுள் சிக்கியிருந்தன.

விஜி புறத்தோற்றத்தில் வண்மையுடனும் நாகரிகமாகவும் உள்ள மக்களின் மெய்யுருவை இப்போது கண்டுவிட்டாள். அதிர்ச்சி அவளைச் சிலையாக்குகிறது. பொருளாதார நிலையில் இனியும் தாழ்ந்து விட முடியாது என்று நிற்கும் மக்களிடையே உறவுகள் வலுவில்லாதவை. அவ்வப்போது ஏற்படும் கிளர்ச்சிப் புயல்களில் அங்கே ஆண்... பெண்... குடும்பத்

தொடர்புகள் குலைந்து போவது சகஜமானதென்று கருதியிருக்கிறாள். வேலம்மா தாழ்ந்த சாதிக்காரி. செந்தில் ஒழுங்காகப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்காமல் அவளுடைய எதிர்பார்ப்புகளைச் சிதைக்கிறான். அப்பா அவனை உரிமையுடன் கடிந்து கொண்டிருக்கிறார்; அடித்திருக்கிறார். ஆனால் வேலம்மாவின் நாவிலிருந்து ஒரு பண்புக் குறைவான சொல் கூட எழும்பியதில்லை.

அவளுடைய சிற்றப்பன்மார் இருவரும், மிகச் சாதாரண எடுபிடி வேலை செய்து, தொழிலில் முன்னுக்கு வந்திருப்பவர்கள். ஆறுமுகநேரி சின்னம்மா, பத்து படித்துத் தேறியவள். அந்தச் சிற்றப்பா எட்டுடன் நின்று விட்டார். ஆனால் அந்தக் குடும்ப வாழ்க்கையில் எந்த விதமானதோர் பண்புக் குறைவான சொல்லும் தெறித்து அவள் கேட்டதில்லை. “உன் திமிரை எப்படிக் குலைக்கிறேன் பார்!” என்று கருதுவது போல் முணுமுணுத்துக் கொண்டே அவன் வெளியே செல்கிறான்.

அவளுக்கு உலக இயக்கமே நின்று விட்டாற் போலிருக்கிறது. சிந்தனையே மரத்துப் போய் அவள் அங்கே அப்படியே நின்று கொண்டிருக்கிறாள். அவன் கீழே சென்று உணவு கொண்டு திரும்பி வருகிறான். ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு அவளைப் பார்க்கிறான்.

“தா வம்பு செய்யாம வந்து படு...”

அவள் எதிரொலியே காட்டவில்லை. ஆனால், இந்த நைச்சியம் எதில் கொண்டு விடும் என்று புரியுமே?

புகையை விட்டுக் கொண்டு சிறிது நேரம் அவளையே பார்க்கிறான்.

அவளுக்கு, அப்போது, ‘இவனையா நான் விரும்பினேன்?’ என்று நெஞ்சு கூர்முள்ளாகிக் குத்துவது போலிருக்கிறது. கவர்ச்சி மிகுந்த

புறத்தோற்றம், அவன் புன்னகை, இப்போது வெறுப்பைக் கிளர்த்தும் பக்கம் சாய்ந்து போய்விட்டது.

‘இந்த மனிதனுக்கும் தனக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இனி இருப்பதற்கில்லை’ என்று மனசோடு முடிந்து கொள்கிறாள்.

அவன் எழுந்து வந்து அவள் தோளை தழுவ முற்படுகிறான்.

“சீ! என்ன இது விஜி? உன்னச் சும்மாச் சீண்டிப் பார்த்தேன். இத்தப் பெரிசா நினைக்கிற...”

“ஹ்ம்...” என்று ஓர் ஒலி அடி நெஞ்சிலிருந்து ஓங்காரம் போல் எழுகிறது. “என்னைத் தொடாதீங்க!”

அவன் திகைப்பச் சமாளித்துக் கொள்கிறான்.

“அட, என்ன விஜி. சும்மானச்சிம் சொன்னதெல்லாம் பெரிசு படுத்திட்டு... நீ வரவேன்னா உன்ன குண்டுக் கட்டாத் தூக்கிப் போட்டு...”

“பேசாதீங்க! உங்களப் பார்க்கவே எனக்கு இப்ப வெறுப்பா இருக்கு?” என்று ஒரு நெருப்புச் சாட்டையை அவன் மீது வீசி விட்டு, அவள் கதவைத் திறந்துக் கொண்டு ஹாலுக்குப் போகிறாள். அவன் விடவில்லை. அவனது ஆணவம் அவள் மீது தன் உரிமையைப் பதிக்காமல் விட்டு விட இடம் கொடுக்காது. அவளைப் பிடிக்குள் அகப்படச் செய்யப் பாய்ந்து வருகிறான். அவள் தடதடவென்று மாடிப்படிகளில் இறங்கிக் கீழே வருகிறாள்.

வரவேற்பு அறையில் அவளைத் தொடர்ந்து வந்து விடுகிறான்.

“ஏய், கலாட்டா செய்யாம, மரியாதையா வந்திடு.”

“என்னால் இனிமேல் உங்களுடன் வாழ முடியாது.”

“அது போது விடிஞ்சி, இப்போது இந்த வீட்டில் இருக்கும் வரையிலும் நீ எனக்கு உரிமையானவள்!”

காறித்துப்ப வேண்டும் போன்று கீழ்த்தரமாகத் தோன்றுகிறது விஜிக்கு.

மீண்டும் மீண்டும், திருமணம் ஒரு பெண்ணின் சுதந்தரத்தைக் காவு கொள்ளும் பலிபீடம் என்று அவளுக்கு வலியுறுத்துகிறான்.

வரவேற்பறையிலிருந்து சாப்பாட்டுக் கூடத்துக்குச் செல்லும் சிறு இடைகழி. ஓர் ஓரம் தொலைபேசி, மாடிப்படி வளைவு; மாமியாரின் அறை தெரிகிறது. எதிரே பூஜை அறையும் மூடியிருக்கிறது.

கோலப்பனும் அவன் மனைவி சம்பங்கியும் பின்கட்டு அறையில் இருப்பார்கள். தோட்டக்காரன் வாசல் பக்கம் வராந்தாவில் இருப்பான். எடுபிடிப் பையன் சேது, சாப்பாட்டுக் கூடத்துத் தரையில் படுத்திருக்கிறான்.

“என்னைத் தொட முடியாது. வீணா வம்பு செய்யாம போயிடுங்க!”

“ராச்சசி! ஏண்டி அசிங்கமா கத்துற? நட!”

அப்போது மாமியாரின் அறைக்கதவு திறக்கிறது.

அதற்குள் விஜி வரவேற்பறைக்கு விரைந்து வருகிறாள்.

சுவரில் மாமனாரின் படம், பெரிதாக்கப்பட்ட வண்ணப்படம், சரிகை மாலையுடன் கண்களில் படுகிறது. அதில் எப்போதும் ஓர் பச்சை விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கும். மாமியார் அவளை இகழ்ச்சியுடன் பார்க்கிறாள்.

“சீ, என்ன கேவலம்டி இது? ஆளுங்க ஆரும் எந்திரிச்சிப் பாத்துச் சிரிக்கப் போறாங்க! மானம் போகுது! புருசம் பொஞ்சாதி சண்டைய வெளில கொண்டு வருவாளா ஒருத்தி?”

அவள் பேசவில்லை. உறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாள்.

“ஏண்டி? உனக்கே இது அசிங்கமாயில்ல...?”

“குதிர கீழ தள்ளிட்டுக் குழியும் பறிச்சிதாம். சேத்துல கால வச்சிட்டு நான் தான் தவிக்கிறேன். நீங்க என்னக் குத்தம் சொல்றிய. ஒரு படிச்ச, பண்புள்ள மனிதரா இவர்? சிகரெட் நுனிய வச்சு என் சேலையைப் பொசுக்கியிருக்காரு பாருங்க!”

மாமியார் தலையிலடித்துக் கொள்கிறாள்.

“அவன் ஆம்பிள, கோவக்காரன்னு தெரியுமில்ல? நீ கொஞ்சம் அச்சப்பட்டு ஒடுங்கி இருந்தா என்ன கொறஞ்சி போச்சி?...”

“அச்சப்பட்டு ஒடுங்கி அடிபடறதுக்குத்தான் கலியாணம், இதுதான் இல்லறம்னு இத்தினி நாள் தெரியாம இருந்திட்டேன். தாயும் மகனுமாக இதை விளக்கிட்டதுக்கு ரொம்ப நன்றியம்மா. நாளக்கே உங்க மகளக் கட்டிக் கொடுப்பீங்க, இப்பிடி அவள ஒரு புழுவப் போல மருமகன் நடத்தினாலும் இப்பிடித்தான் விளக்கம் கொடுப்பீங்களா?”

மாமியாரின் முகத்தில் இகழ்ச்சி கூத்தாடுகிறது.

“எம் பொண்ணு ஒண்ணுக்கும் வக்கில்லாம போக மாட்டாடி!... பண்புக்குறவாம்! என்னாத்தடி பெரிய கொறவக் கண்டுட்டே? உங்கப்பன் பவிசு தெரியாம பேசாத! கண்ட கூலிப் பயங்கூட பேசிச் சிரிக்கிறதும் அச்சடக்கமில்லாம புருசங்கட்டின ஊரில் டிக்கடையில் சைக்கிள் எடுத்திட்டுப் போறதும், ஊர்ப்பக்கம் தலைகாட்ட முடியாம செஞ்சது நீயா, நாங்களாடி?...”

விஜி சீறி விழுகிறாள். “த பாருங்க அத்தை? என்னப் பத்தி பேசுங்க. வீணா எங்கப்பாவைப் பத்தி பேசாதீங்க!”

மாமியார் விளக்கெரியும் படத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள். “பார்த்தீங்களா? இப்பிடிச் சீரழியிறது...?” என்று கண்ணீர் விடத் தொடங்குகிறாள்.

“ரெண்டு கட்டி, ரெண்டாமவ, பிள்ளபெத்துச் சீக்காயிட்டான்னு அவ இருக்கையிலேயே என்னக் கட்டுனாருட? அந்த காலத்துல எங்க வீட்டில நாப்பது பவுன் போட்டுத்தா கெட்டிக் குடுத்தா. அவியளுக்கப்ப முப்பத்திரண்டு வயசு, சக்களத்தி, மாமியா, நாத்தான் இத்தினி பேருக்கும் கோணாம நடக்கணும், வெளியே போனா, தொழில் செய்யறவங்களுக்கு ஆயிரம் தொல்லை. இப்பப் போல செழிப்பு வராத காலம். வீட்டுக்கு வரச்சே

ஏறுமாறாதானிருப்பா. அனுசரிச்சிட்டுத் தான் போகணும். போயி என்ன கெட்டுப் போச்சி? இன்னிக்கு இந்த வளமை எல்லாம் அவங்களால் வந்ததுதான். வெங்கி மட்டும் என்ன சாமானியமா? நாங்க பாத்துக் கெட்டிவச்ச பொண்ணுதா மீனா. லச்ச ரூபா சீதனத்தோடு வந்தவ; செட்டிநாட்டுக்காரங்க மூக்கில விரல வைக்கிறாப்பல. ஆன மேல ஊர்கோலம் வுட்டு அப்படி ஒரு கலியாணம் பண்ணினா. அவ... இன்னிக்கும் ஒரு பேச்சு புருசனை எதுத்துப் பேச மாட்டா, அவன் உரத்துப் பேசினாலே, நடுங்கிப் போவா. இப்ப கலெக்டர் சாப்பாட்டுக்கு வருவானு போன் பண்ணிட்டு கீளவச்சிட்டுத் திரும்புமுன்ன அஞ்சாறு பேரைக் கூட்டிட்டு வருவா. அவன் பாத்தா வெளிப்பார்வைக்குச் சாது போல இருக்கிறானே ஒழிய, நெருங்கிப் பழகினால்ல கொணம் தெரியும்? பெஞ்சாதி புள்ளைகள் பத்தி ஒரு கவனம் கெடயாது. பிள்ளைகளை ஸ்ஊல்ல சேக்கணுமா, பிறந்து வீட்டுக்காரங்க சாமி கும்புடுறாளா! கலியாணமா, எல்லாம் இவதான் போகணும். அவனுக்கு நேரம் கெடயாது. அனுசரிச்சிட்டுத்தான் போயிட்டிருக்கிறா, இந்த ஊரில அவன் அப்பா ஸ்தானத்தில் இருக்கிற பெரியவங்களுக்கு எடயில நல்ல பேர் தான் வாங்கியிருக்கிறான். யார் வீட்டில என்ன நல்லது பொல்லாதுன்னாலும் மீனாதா விட்டுக்குடுக்காம போயிட்டு வரா... இப்ப...”

“இத பாருங்க அத்தை, இதெல்லாம் கேட்டு என் காது புளிச்சிப் போயாச்சி. இந்த வீட்டு மருமகளாக என்னால் இருக்க முடியாது. தயவுசெஞ்சி என்ன விட்டுடுங்க. காலம வரயிலும் பொறுத்துக்கிங்க, நான் போயிடுறேன்...”

“காலம வரையிலும் என்னடி பொறுக்கிறது? இப்பவே கௌம்பு, உன்னைக் கொண்டு விட்டு விடறேன்! ம்... கௌம்பு உன் சாமானை

எடுத்துக்க!...” என்று மயிலேசன் அதட்டுகிறான். அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள். உதடுகள் துடிக்கின்றன. அழுத்திக் கொள்கிறாள்.

“வேண்டாம், காலையில் நானாகவே போய்க் கொள்கிறேன்! காலை வரையிலும் நான் இங்கே இருந்திட்டிப் போறேன்...”

“இருக்க வாணாம், இப்பவே போ!”

மாமியார் குறுக்கே வந்து மகனைத் தடுத்துப் பின்னே தள்ளுகிறாள்.

“வாணாம்... வாணாம்டா, போ! அப்பதே நான் இந்தச் சம்பந்தம் சரியாயிருக்குமாடான்னு கேட்டேன். அண்ணனும் தம்பியுமா என்னை முட்டாளாக்கினீங்க...”

அவர்கள் இருவரும் அகன்ற பிறகு விஜி அந்த முன்னறைச் சோபாவிலேயே இரவைக் கழிக்கிறாள். விடியற்காலையில் அந்தப் பெரிய விட்டு மருமகள் தனது இரண்டொரு சேலை துணிகளடங்கிய கைப் பெட்டியுடன் தன்னந்தனியாகப் பாதையில் நடந்து செல்வதைத் தோட்டக்காரன் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறான்.
